ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ପାଞ୍ଚମ ସଂଖ୍ୟା

ସତ୍ତର ବର୍ଷ

Jeff Pippenger
2023-11-29

ଯିହୋୟାକୀମ ଯିହୁଦାର ଶେଷ ତିନିଜଣ ରାଜାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ବାବିଲୋନୀୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ ହେବାବେଳେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ସତ୍ତର ବର୍ଷର ଦାସତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ସେହି ସତ୍ତର ବର୍ଷ ସେହି ସମୟାବଧିକୁ ସୂଚିତ କରେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ବାବିଲୋନ, ଯାହା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପ୍ରଥମ ରାଜ୍ୟ, ରାଜ୍ୟ କରିବ। ଯିଶାୟାର ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଟୁରର ବେଶ୍ୟାକୁ ସତ୍ତର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗତ ଭାବେ ଜଣେ ରାଜାଙ୍କ ଦିନମାନ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଜଣେ ରାଜା ଅର୍ଥ ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏବଂ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଏକମାତ୍ର ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟର ଦିନମାନ ସତ୍ତର ବର୍ଷରେ ପରିମିତ ଥିଲା, ସେହି ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ବାବିଲୋନ।

ସେହି ଇତିହାସିକ ସମୟରେ, ଟାୟରର ବେଶ୍ୟା, ଯେଉଁଥି ରୋମୀୟ ପାପାତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେ ଭୁଲାଯିବ। ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଶେଷରେ, ସେ ପୁନଃ ସ୍ମରଣ କରାଯିବ ଏବଂ ବାହାରି ଯାଇ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବ୍ୟଭିଚାର କରିବ। ଆତ୍ମିକ ବ୍ୟଭିଚାର ହେଉଛି ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗର ଅନଧିକୃତ ସମ୍ପର୍କ। ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଶେଷରେ, ପାପାତ୍ୱ ଜାତିସଂଘ ସହ ଏକ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଶେଷରେ ଟାୟରର ବେଶ୍ୟା ଯେ ସମସ୍ତ ରାଜାମାନଙ୍କ ସହ ବ୍ୟଭିଚାର କରେ, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ଧରି ଯେ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କରେ, ସେହିଟି ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର, ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗଯୁକ୍ତ ପୃଥିବୀର ପଶୁ।

ଦାନିଏଲଙ୍କ ପ୍ରଥମରୁ ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବିଲୋନର ସତରି ବର୍ଷର ଇତିହାସକୁ ରୂପରେଖା କରେ, ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ସେହି ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ଭୂମି-ପଶୁର ଉଭୟ ଶିଙ୍ଗର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଚତୁର୍ଥ ଓ ପଞ୍ଚମ ଅଧ୍ୟାୟ ବାବିଲୋନର ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ରାଜାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇ ଅଧ୍ୟାୟ ଏକତ୍ର ଭାବେ ଭୂମି-ପଶୁ ଏବଂ ତାହାର ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗର ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗର ବିଚାର, ଏବଂ ଭୂମି-ପଶୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରଥମ ରାଜା ଓ ଶେଷ ରାଜାଙ୍କ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ନେବୂଖଦ୍ନେଜରଙ୍କ ବିଚାର ଥିଲା "ସାତ କାଳ" ପାଇଁ ନିର୍ବାସନ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଘାସ ଓ ଶିଶିର ମଧ୍ୟରେ ପଚିଶ ଶେ ଓ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ଯାଏ ଏକ ବନ୍ୟ ପଶୁ ପରି ବାସ କଲେ। ବେଲଶଜ୍ଜରଙ୍କ ବିଚାର ଭିତ୍ତିରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ତାହାକୁ ପଚିଶ ଶେ ଓ କୋଡ଼ିଏ ସଂଖ୍ୟା ସହିତ ସମାନ କରାଯାଇଥିଲା; ଏହିପରି ଭାବେ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଭୂମି-ପଶୁ ଏବଂ ତାହାର ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗର ବିଚାର ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶର "ସାତ କାଳ" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ଏହା ଦୁଇ ରାଜାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

"ସାତ ସମୟ" ହେଉଛି ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପାଇଁ ଠୋକରର ପଥର; ଏହିକାରଣରୁ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ, ଯଦ୍ୟପି ଏହା ସେଠାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି—ଯେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ। ଏହା ସେହି ଜାତିର ବିଚାରର ପ୍ରତୀକ (ବାବିଲୋନ), ଯେଉଁଥି ଶତରି ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲା; ଏବଂ ଏହା ସେହି ରାଜ୍ୟର ବିଚାରର ପ୍ରତୀକ ଯେଉଁଥି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଶତରି ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କରେ। ଯେତେବେଳେ ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟର "ସାତ ସମୟ" ବିଷୟରେ ନିଜର ବୁଝାମଣା ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ, ସେ ଦାନିଏଲ ଚାରି ଅଧ୍ୟାୟରେ ନବୂଖଦ୍ନେଜରଙ୍କ ପଶୁ ସଦୃଶ ଜୀବନଯାପନର ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶେ କୋଡ଼ିଏ ଦିନକୁ, ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟର "ସାତ ସମୟ" କୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କଲେ। "ସାତ ସମୟ" ହେଉଛି ଉଭୟ, ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର ଏବଂ ଶିରୋପ୍ରସ୍ତର, ଯଖରିୟା ଚାରି ଅଧ୍ୟାୟରେ। ଯୀଶୁ, ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍, ଯିଶାୟା ଏବଂ ପିତର ଏହାକୁ ସେହି ପଥର ଭାବେ ପରିଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯାହା କୋଣର ମୁଖ୍ୟ ଶିର ପଥରରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଏହା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମୁକୁଟମଣି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଯଦ୍ୟପି ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶବାହକ

ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରାୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ରହିଛି।

ଆମେ ଦାନିୟେଲ ପୁସ୍ତକରୁ ପ୍ରଥମ ଛଅଟି ଅଧ୍ୟାୟକୁ ବିଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଥିବା ବେଳେ, ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆରମ୍ଭରୁହିଁ "ସାତ ସମୟ" ପରିଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି। ଯେତେବେଳେ ଯିହୋୟାକୀମ ବାବିଲୋନ ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ ହେଲେ, ସେତେବେଳେ ସତରି ବର୍ଷର ବନ୍ଦିତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। କ୍ରୋନିକଲ୍ସ ପୁସ୍ତକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଯେ ସେମାନେ କାହିଁକି ସତରି ବର୍ଷ ପାଇଁ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇଥିଲେ।

> ସିଦ୍କିୟ ରାଜ୍ୟାରୋହଣ କଲାବେଳେ ଏକୋଇଶି ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ଯିରୁଶାଲେମରେ ଏଗାରୋ ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କଲେ। ସେ ନିଜ ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାହା ମନ୍ଦ, ତାହାହିଁ କଲେ; ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୁଖରୁ କଥା କହୁଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଯିରିମିୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ ନମ୍ର କଲେ ନାହିଁ। ସେ ରାଜା ନବୂଖଦ୍ନେସରଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ରୋହ କଲେ, ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଶପଥ କରାଇଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଗର୍ଦ୍ଦନକୁ କଠିନ କଲେ ଏବଂ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଫେରିବାରୁ ନିଜ ହୃଦୟକୁ କଠୋର କଲେ। ଏହା ସହିତ, ଯାଜକମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନଗଣ ଓ ଲୋକମାନେ ଜାତିମାନଙ୍କ ସମସ୍ତ ଘୃଣିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁସାରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଅପରାଧ କଲେ; ଏବଂ ଯିରୁଶାଲେମରେ ସେ ପବିତ୍ର କରିଥିବା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୃହକୁ ଅପବିତ୍ର କଲେ। ତାଙ୍କ ପିତୃପୁରୁଷମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭାତେ ଉଠି ଉଠି ନିଜ ଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଇଲେ; କାରଣ ସେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଓ ନିଜ ବାସସ୍ଥାନ ଉପରେ କୃପା କରୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତମାନଙ୍କୁ ଉପହାସ କଲେ, ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟକୁ ତୁଚ୍ଛ କଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଅବମାନ କଲେ; ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ କ୍ରୋଧ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଦ୍ରିକ୍ତ ହେଲା, ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ରହିଲା ନାହିଁ। ତେଣୁ ସେ କଲ୍ଦୀୟମାନଙ୍କ ରାଜାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଣିଲେ; ସେ ତାଙ୍କ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ଗୃହରେ ସେମାନଙ୍କ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ତଲୱାରଦ୍ୱାରା ବଧ କଲା, ଏବଂ ଯୁବକ କିମ୍ବା କୁମାରୀ, ବୃଦ୍ଧ କିମ୍ବା ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ନମ୍ର ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ଲୋକ—କାହାର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା କଲା ନାହିଁ; ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତାହାର ହାତରେ ସମର୍ପଣ କଲେ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହର ସମସ୍ତ ପାତ୍ର, ବଡ଼ ଓ ଛୋଟ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୃହର ଧନସମ୍ପଦ, ରାଜାଙ୍କ ଓ ତାଙ୍କ ଅଧିପତିମାନଙ୍କ ଧନସମ୍ପଦ—ଏହି ସବୁକୁ ସେ ବାବିଲକୁ ନେଇଗଲା। ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହକୁ ଅଗ୍ନିରେ ପୋଡ଼ିଦେଲେ, ଯିରୁଶାଲେମର ପ୍ରାଚୀର ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ, ତାହାର ସମସ୍ତ ପ୍ରାସାଦକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଦଗ୍ଧ କଲେ, ଏବଂ ତାହାର ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ପାତ୍ରକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲେ। ଆଉ ଯେମାନେ ତଲୱାରରୁ ବଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ବାବିଲକୁ ନେଇଗଲା; ସେଠାରେ ପାରସୀର ରାଜ୍ୟର ଶାସନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ତାହାର ଓ ତାହାର ପୁତ୍ରମାନଙ୍କର ଦାସ ହେଇ ରହିଲେ। ଏହା ଯିରିମିୟଙ୍କ ମୁଖଦ୍ୱାରା କହାଯାଇଥିବା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପୂରଣ ହେବା ପାଇଁ ଘଟିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଶ ତାହାର ବିଶ୍ରାମବାରଗୁଡ଼ିକ ଭୋଗ କଲା; କାରଣ ଯେତେଦିନ ସେ ଉଜାଡ଼ ପଡ଼ିରହିଲା, ସେତେଦିନ ସେ ବିଶ୍ରାମବାର ପାଳନ କଲା, ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ପୂରଣ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ଏବେ ପାରସୀର ରାଜା କୋରସଙ୍କ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ, ଯେପରି ଯିରିମିୟଙ୍କ ମୁଖଦ୍ୱାରା କହାଯାଇଥିବା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଉ, ସଦାପ୍ରଭୁ ପାରସୀର ରାଜା କୋରସଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ କଲେ; ତେଣୁ ସେ ନିଜ ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟରେ ଏକ ଘୋଷଣା ପ୍ରଚାର କଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଲିଖିତ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଜାରି କଲେ, କହିଲେ, "ପାରସୀର ରାଜା କୋରସ ଏପରି କହନ୍ତି, ସ୍ୱର୍ଗର ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଯିହୂଦାରେ ଥିବା ଯିରୁଶାଲେମରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୃହ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ସେ ମୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ଅଛି? ତାହାର ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ରହନ୍ତୁ, ଏବଂ ସେ ଉପରକୁ ଯାଉନ୍ତୁ।" 2 ବଂଶାବଳୀ 36:11–23.

ଦାସ୍ୟତ୍ୱରେ ସେହି ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ଯିରିମିୟଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା: "ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୂମି ତାହାର ବିଶ୍ରାମବାରଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଭୋଗ କଲା ନାହିଁ; କାରଣ ଯେତେଦିନ ସେ ଉଜାଡ଼ ପଡ଼ିରହିଲା, ସେତେଦିନ ସେ ବିଶ୍ରାମବାର ପାଳନ କରିଲା।" ଆମେ ଯେ କ୍ରୋନିକଲ୍ସର ପଦଟି ଉଦ୍ଧୃତ କରୁଛୁ, ତାହା ଛାଡ଼ି, ଭଗବାନଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଭୂମି ତାହାର ବିଶ୍ରାମବାରଗୁଡ଼ିକୁ "ଉପଭୋଗ" କରିବା ବିଷୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟ ଅଂଶ ମାତ୍ର ଅଛି। ସେହି ଅଂଶ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ପଚିଶ ଓ ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅଛି। ପଚିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟ ଭୂମିକୁ ତାହାର ବିଶ୍ରାମବାରୀୟ ବିଶ୍ରାମ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ କିପରି ଅନୁମତି ଦେବା ଯାଏ, ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି; ଏବଂ ଛବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟ ସେହି ଚୁକ୍ତିସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ ନ କରାଗଲେ "ସାତ ଗୁଣ" ଶାପର ରୂପରେଖା ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଯିହୋୟାକୀମଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ସେହି ବନ୍ଦୀତ୍ୱର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଯାହା ଦାନିଏଲ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମୋଶାଙ୍କ “ଶାପ” ଓ “ଶପଥ” ବୋଲି କହିଥିବା ବିଷୟର ଏକ ଅଂଶ ଅଟେ। ଦାନିଏଲ “ସାତ ଥର”ର ଶାପକୁ ବୁଝିଥିଲେ, କାରଣ ସେ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଯିରିମିୟଙ୍କ ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଅଧ୍ୟୟନ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ବାବିଲରେ କେତେ ବର୍ଷ ଦାସତ୍ୱରେ ରହିବେ।

> ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟାଭିଷେକର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ, ମୁଁ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ବର୍ଷସଂଖ୍ୟା ବୁଝିଲି, ଯାହା ବିଷୟରେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଯିରିମିୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆସିଥିଲା, ଯେ, ସେ ଯିରୁଶାଲେମର ଉଜାଡ଼ ଅବସ୍ଥାରେ ସତରି ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ। ଦାନିଏଲ 9:2.

ଦାନିଏଲ “ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା” ସେହି ସତ୍ତରି ବର୍ଷକୁ ବୁଝିଥିଲେ, କେବଳ ଯିରିମିୟଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ। ସେ ଯେ ଅନ୍ୟ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ବୁଝିଥିଲେ, ତାହା ମୋଶାଙ୍କ ଲେଖନସମୂହ ଥିଲା; କାରଣ ନିଜ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ସେ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି ଯେ, ଦାସ୍ୟତ୍ୱର ସତ୍ତରି ବର୍ଷର “ଶାପ” ହିଁ ମୋଶାଙ୍କ “ଶପଥ” ଥିଲା। ଦାନିଏଲ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେ ଶବ୍ଦଟି “ଶପଥ” ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି, ସେହି ଏକେ ଶବ୍ଦ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବ୍ବିଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ “ସାତଥର” ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି। ବାବିଲୋନରେ ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିହୁଦାର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ “ସାତଥର”ର ଶାପର ଏକ ପୂରଣ ଥିଲା, ଆଧୁନିକ କୌଣସି ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ ଯାହା କୁହନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଏହା ଦିନାଲୋକ ପରି ସ୍ପଷ୍ଟ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଯଦି ଆପଣ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଅଟନ୍ତି।

> ଏବଂ ସିନାଇ ପର୍ବତରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ମୋଶାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଇସ୍ରାଏଲର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କହ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସେହି ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ଯାହା ମୁଁ ତୁମେମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି, ସେତେବେଳେ ସେହି ଦେଶ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବିଶ୍ରାମବାର ପାଳନ କରିବ। ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମେ ତୁମ କ୍ଷେତରେ ବିଆ ବପନ କରିବ, ଏବଂ ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଛେଡ଼ିବ, ଓ ତାହାର ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ବର୍ଷରେ ସେହି ଦେଶ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ରାମର ଏକ ବିଶ୍ରାମବାର ହେବ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବିଶ୍ରାମବାର; ତୁମେ ତୁମ କ୍ଷେତରେ ବିଆ ବପନ କରିବ ନାହିଁ, ନାହିଁଲେ ତୁମ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଛେଡ଼ିବ। ତୁମ ଫସଲରୁ ସ୍ୱତଃ ଉତ୍ପନ୍ନ ଯାହା ବଢ଼େ, ତାହାକୁ ତୁମେ କାଟିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଅଛେଡ଼ା ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତାର ଦ୍ରାକ୍ଷା ତୁମେ ସଂଗ୍ରହ କରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଏହା ଦେଶ ପାଇଁ ବିଶ୍ରାମର ବର୍ଷ। ଏବଂ ଦେଶର ଏହି ବିଶ୍ରାମବାର ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆହାର ହେବ; ତୁମ ପାଇଁ, ତୁମ ଦାସ ପାଇଁ, ତୁମ ଦାସୀ ପାଇଁ, ତୁମ ଭାଡ଼ାଟିଆ ଚାକର ପାଇଁ, ଏବଂ ତୁମ ସହିତ ବାସ କରୁଥିବା ପରଦେଶୀ ପାଇଁ; ତୁମ ପଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଏବଂ ତୁମ ଦେଶରେ ଥିବା ବନ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ, ତାହାର ସମସ୍ତ ଉତ୍ପାଦ ଆହାର ହେବ। ଏବଂ ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ବର୍ଷର ସାତଟି ବିଶ୍ରାମବାର ଗଣନା କରିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ସାତ ଥର ସାତ ବର୍ଷ; ଏବଂ ବର୍ଷର ସେହି ସାତଟି ବିଶ୍ରାମବାରର ସମୟ ତୁମ ପାଇଁ ଉଣପଞ୍ଚାଶ ବର୍ଷ ହେବ। ତା'ପରେ ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ ତୁମେ ଯୁବିଲୀର ତୂରୀ ଧ୍ୱନି କରାଇବ; ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନରେ ତୁମେମାନେ ତୁମ ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ତୂରୀ ଧ୍ୱନି କରାଇବ। ଲେବ୍ୟ ପୁସ୍ତକ 25:1–9.

ଭୂମିକୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଦେଖିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ଭୂମିକୁ ଛଅ ବର୍ଷ କାମ କରାଇବା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାର ସାତଟି ଚକ୍ର ଉଣପଞ୍ଚାଶତମ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥାଏ; ସେତେବେଳେ ସାତ ବର୍ଷର ସାତଟି ଚକ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିବା ଜୁବିଲି ପାଳନ ହେବାକୁ ଥିଲା। ଏଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ବିଷୟ ହେଲା, ଜୁବିଲିର ତୂରୀଧ୍ୱନି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନରେ ହେବାକୁ ଥିଲା; ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏହିଥିରେ ପରିଚୟ ମିଳେ ଯେ, ପ୍ରତିରୂପୀୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନ 22 October, 1844 ରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲାବେଳେ, “ସାତ କାଳ” ର ଚକ୍ରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଜୁବିଲିର ତୂରୀ ସେତେବେଳେ ଧ୍ୱନିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। 677 BC ରେ ମନଶ୍ଶେ ବାବିଲକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ନିଆଯାଇଥିବା ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା “ସାତ କାଳ” ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରତିରୂପୀୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା। ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରୁ ଛୁଟିଯିବ, ଯେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହନ୍ତି। “ସାତ କାଳ” ର ଚକ୍ର, ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶେ ବର୍ଷ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ।

ଲେବୀୟପୁସ୍ତକ ପଚିଶ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ନଅ ପଦରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିବନ୍ଧ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ “ଏକ ଦିନ ପାଇଁ ଏକ ବର୍ଷ” ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସର୍ବାଧିକ ଗଭୀର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି—ଏହାକୁ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞମାନେ ଝୁଣ୍ଡକୁ ବାବିଲୋନର ଦ୍ରାକ୍ଷାରସରେ ମତଲା ରଖିବା ପାଇଁ ଯେ କଳ୍ପିତ କାହାଣୀମାନଙ୍କର

ମିଶ୍ର ଣ ପ୍ର ସ୍ତୁ ତ କରନ୍ତି, ସେଥିର ମୂଳ କଥା ହେଲା—ଛବ୍ିଶତମ ଅଧ ୍ୟାୟରେ ଥିବା “ସାତ କାଳ”ର ନ୍ୟ ାୟବିଚାର, “ସାତ କାଳ” ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦ ର ଇବ୍ର ୀୟ ଅର୍ଥକୁ ଭୁଲଭାବେ ବୁଝିବାର ଫଳ। ସେହି ଯୁକ୍ତି ସତ୍ୟ ନୁହେଁ। ସେହି ଶବ୍ଦ ର ଇବ୍ର ୀୟ ଅର୍ଥ, ତାହାର ପରିଭାଷାର ମଧ ୍ୟରେ ସଂଖ୍ୟ ାତ୍ମ କ ଭାବରେ ତାହାକୁ ପ୍ର ୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂ ର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟ ାୟସଂଗତ ଆଧାରକୁ ଧାରଣ କରେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ର ତ୍ରୁ ଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁକ୍ତି—ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଇବ୍ର ୀୟ ବ୍ୟ ାକରଣରେ ନିଜେଁ ଘୋଷିତ ପାରଦର୍ଶିତାକୁ ଆଧାର କରିଥିବା ଏକ ଭ୍ର ାନ୍ତ ପୂର୍ବଧାରଣା ଉପରେ ଭରସା ଦେଇ ଟିକେଇ ରଖନ୍ତି—କେବଳ ଭ୍ର ମ ପ୍ର ସାର କରିବାର ଏକ ଯୁକ୍ତି ମାତ୍ର ।

ଛବ୍ବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ “ସାତ କାଳ” ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ନ୍ୟାୟବିଚାରକୁ, ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ, କୌଣସି ଆଧୁନିକ ଯୁଗର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦମାନେ ହିବ୍ରୁ ଭାଷାକୁ ବିକୃତ କରି ନୁହେଁ। ୱିଲିୟମ୍ ମିଲର୍ ହିବ୍ରୁ ଭାଷା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ବିନା ନିଜର ନିଷ୍କର୍ଷ ଗଠନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କର ଏହି ବୁଝାମଣିକୁ ସଠିକ୍ ବୋଲି ସମର୍ଥନ କରିଥିଲା। ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ତାଙ୍କର ବୁଝାମଣିକୁ “ସାତ କାଳ”ର ନ୍ୟାୟବିଚାର ଯେଉଁ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅବସ୍ଥିତ, ସେହି ଅଧ୍ୟାୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ଆଧାରରେ ପରିଚାଳିତ କରିଥିଲେ, ହିବ୍ରୁ ଭାଷା ଆଧାରରେ ନୁହେଁ।

ପଚିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସେହି ଚୁକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି; ଏବଂ ପରେ ଛବ୍ବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ସେହି ଚୁକ୍ତିଗତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି, ଏବଂ ତାହାପରେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନାଜ୍ଞା ପାଇଁ ଦାନିଏଲ୍ ଯାହାକୁ “ମୋଶାଙ୍କ ଶାପ” ବୋଲି କହନ୍ତି, ତାହା ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି।

ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷର ନୀତିର ବିଷୟ। ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ପଚିଶର ସେହି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପଦଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକରେ, ମୋଶା ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପଶୁ ପାଇଁ ସପ୍ତମ ଦିନର ସବ୍ବାଥ ବିଶ୍ରାମ ଏବଂ ଭୂମି ପାଇଁ ସପ୍ତମ ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ ବିଶ୍ରାମର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରିଛନ୍ତି।

> ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମେ ତୁମର ଭୂମିରେ ବୀଜ ବୁଣିବ ଏବଂ ତାହାର ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ବର୍ଷରେ ତୁମେ ତାହାକୁ ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ଦେବ ଓ ପଡ଼ି ରହିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବ, ଯେପରି ତୁମ ପ୍ରଜାମଧ୍ୟରୁ ଦରିଦ୍ରମାନେ ତାହା ଖାଇପାରନ୍ତି; ଏବଂ ସେମାନେ ଯାହା ଛାଡ଼ି ଯିବେ, କ୍ଷେତ୍ରର ପଶୁମାନେ ତାହା ଖାଇବେ। ଏହିପରି ତୁମେ ତୁମର ଦାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ତୁମର ଜୟିତୁନ ବଗିଚା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ କରିବ। ଛଅ ଦିନ ତୁମେ ତୁମ କାମ କରିବ, ଏବଂ ସପ୍ତମ ଦିନରେ ତୁମେ ବିଶ୍ରାମ କରିବ; ଯେପରି ତୁମର ବୃଷ ଓ ଗାଧା ବିଶ୍ରାମ ପାଉ, ଏବଂ ତୁମର ଦାସୀର ପୁଅ ଓ ପରଦେଶୀ ମଧ ସତେଜ ହେଉନ୍ତୁ। ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକ 23:10–12.

ସେହି ତିନୋଟି ପଦ୍ୟର ମଧରେ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବିଶ୍ରାମଦିନ ଭୂମି ପାଇଁ ଏକ ବିଶ୍ରାମବର୍ଷ ସହ ସମତୁଲ୍ୟ ଅଟେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ପଚିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ପାଞ୍ଚଟି ପଦ୍ୟରେ, ଆମେ ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକର ବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟ, ଅଷ୍ଟମରୁ ଏକାଦଶ ପଦ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ସବ୍ବାଥ ଆଜ୍ଞାର ସହ ଅଭିନ୍ନ ବ୍ୟାକରଣିକ ଗଠନ ପାଉଛୁ।

> ଏବଂ ସିନାଇ ପର୍ବତରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ମୋଶାଙ୍କୁ କହିଲେ, ଏହିପରି, ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କହ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସେହି ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ଯାହା ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି, ସେତେବେଳେ ସେହି ଦେଶ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ରାମବର୍ଷ ପାଳନ କରିବ। ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମେ ତୁମ କ୍ଷେତରେ ବୀଜ ବପନ କରିବ, ଏବଂ ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଛାଟିବ, ଓ ତାହାର ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ବର୍ଷରେ ଦେଶ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ରାମର ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ରାମବର୍ଷ ହେବ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ରାମବର୍ଷ; ତୁମେ ତୁମ କ୍ଷେତରେ ବୀଜ ବପନ କରିବ ନାହିଁ, ନାହିଁ ତୁମ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଛାଟିବ। ତୁମ ଫସଲର ଯାହା ଆପେଆପେ ଉଠିବ, ତାହା ତୁମେ କାଟିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ତୁମ ଅଛାଟା ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତାର ଦ୍ରାକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ସଂଗ୍ରହ କରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଏହା ଦେଶ ପାଇଁ ବିଶ୍ରାମର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଅଟେ। ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ 25:1–5।

> ବିଶ୍ର ାମଦିନକୁ ପବିତ୍ର ରଖିବା ପାଇଁ ତାହାକୁ ସ୍ମ ରଣ କର। ଛଅ ଦିନ ତୁମେ ପରିଶ୍ର ମ କରିବ ଏବଂ ତୁମ ସମସ୍ତ କାମ କରିବ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତ ମ ଦିନ ହେଉଛି ତୁମ ପରମେଶ୍ୱ ର ସଦାପ୍ର ଭୁଙ୍କ ର ବିଶ୍ର ାମଦିନ; ସେହି ଦିନେ ତୁମେ କୌଣସି କାମ କରିବ ନାହିଁ—ତୁମେ ନୁହେଁ, ତୁମ ପୁଅ ନୁହେଁ, ତୁମ ଝିଅ ନୁହେଁ, ତୁମ ପୁରୁଷ ଦାସ ନୁହେଁ, ତୁମ ଦାସୀ ନୁହେଁ, ତୁମ

> ପଶୁମାନେ ନୁହେଁ, ଏବଂ ତୁମ ଦ୍ୱାରଭିତରେ ଥିବା ପରଦେଶୀ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। କାରଣ ଛଅ ଦିନରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଓ ପୃଥିବୀ, ସମୁଦ୍ର ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି, ସବୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ, ଏବଂ ସପ୍ତମ ଦିନେ ବିଶ୍ରାମ କଲେ; ଏହି କାରଣରୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ରାମଦିନକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ତାହାକୁ ପବିତ୍ର କରିଥିଲେ। ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକ 20:8–11.

ଏହି ଦୁଇଟି ସବ୍ବାଥ ଆଜ୍ଞା ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ପଚିଶ ଓ ଛବ୍ବିଶର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି ଏକାତ୍ମ କରାଯାଇ, ସେମାନେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ଯେ "ଛଅ ଦିନ ତୁମେ ପରିଶ୍ରମ କରିବା, ଏବଂ ତୁମ ସମସ୍ତ କାମ କରିବା," ଏବଂ "ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମେ ତୁମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୀଜ ବପନ କରିବା, ଏବଂ ଛଅ ବର୍ଷ ତୁମେ ତୁମ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ଛାଟିବା, ଏବଂ ତାହାର ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବା।" "କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ଦିନ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସବ୍ବାଥ ଅଟେ," ଏବଂ "ସପ୍ତମ ବର୍ଷ ଭୂମି ପାଇଁ ବିଶ୍ରାମର ଏକ ସବ୍ବାଥ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସବ୍ବାଥ ହେବ।"

ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ସବ୍ଥ ହେଉ କିମ୍ବା ଭୂମିର ପାଇଁ ସବ୍ଥ ହେଉ, ସବ୍ଥ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଯେକୌଣସି ଆଜ୍ଞାରେ "ସପ୍ତମ" ବୋଲି ଯେ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ଛବ୍ବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ "ସାତ ଥର" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ସେହି ଏକେ ଇବ୍ରାଣୀ ଶବ୍ଦ ଅଟେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ପଚିଶତମ ଓ ଛବ୍ବିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବୋଲି ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ନିୟମର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ଏହା ପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ନିୟମ।

ଏହି ଦୁଇଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଥମେ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଥିବା ବିଷୟ ହେଉଛି ଦିନ-ପାଇଁ-ଏକ-ବର୍ଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ। ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କୁ ଗାବ୍ରିଏଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର "ସାତ ସମୟ"କୁ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ପରିଚାଳିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ସେହି ଅଧ୍ୟାୟମାନଙ୍କର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ସହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମତିରେ ଅଛି, ଯାହାକି ପଚିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ପାଞ୍ଚଟି ପଦରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଦିନ-ପାଇଁ-ଏକ-ବର୍ଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଟେ।

ଯେତେବେଳେ ବୃତ୍ତାନ୍ତକାରଙ୍କ ଲେଖକ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କଲେ ଯେ ବାବିଲକୁ କାହିଁକି ଯିହୁଦାର ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟକୁ ବନ୍ଦୀବାସକୁ ନେଇଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଭୂମି ତାହାର ବିଶ୍ରାମବାରର ବିଶ୍ରାମ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବା ପାଇଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଭୂମି ବିଶ୍ରାମ ଉପଭୋଗ କରୁଥିବା ବିଷୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥାର ପଚିଶ ଓ ଛବ୍ବିଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ମିଳେ। ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପ୍ରଥମ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ବାବିଲ ଯେ ସତ୍ତର ବର୍ଷ ଧରି ଶାସନ କଲା, ସେଥିରେ କେବଳ ପୃଥିବୀର ପଶୁ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ଯେ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଶାସନ କରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇନାହିଁ, ବରଂ ସେହି ସତ୍ତର ବର୍ଷ ମୋଶାଙ୍କ ଶାପର "ସାତ କାଳ" ପ୍ରତି ଏକ ସରାସରି ସଙ୍କେତ ଅଟେ।

ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ପ୍ରଥମ ଛଅଟି ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପୂର୍ବବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଏହା ଜାଣିବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଯେ "ସାତ କାଳ"ର ଶାପ, ତଥା "ସାତ କାଳ"ର ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟ, ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଧ୍ୟାୟର ଏକ ଅଂଶ ଅଟେ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣରେ ରଖିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ସାତ ବର୍ଷର ସାତ ଚକ୍ରର ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନରେ, ଯୁବିଲିର ତୂରୀଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ। ଏହି ସତ୍ୟ "ସାତ କାଳ"କୁ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠ, ପଦ ଚଉଦର ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରେ। ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣରେ ରଖିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବର୍ଷ ତିନି ଶତ ଷାଠିଏ ଦିନର ହୁଏ, ଏବଂ ଯଦି ତୁମେ "ସାତ କାଳ" ପାଇଁ ପୁନଃ ପୁନଃ ତିନି ଶତ ଷାଠିଏ ଦିନକୁ ଯୋଗ କର, ତେବେ ତାହା ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ଦିନ ସମାନ ହୁଏ।

ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯିରିମିୟ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିବା ବର୍ଷସଂଖ୍ୟାକୁ ବୁଝିଲେ, ସେ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଯାହା ପଶ୍ଚାତ୍ତାପର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପାଦାନକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ, ଯାହାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଯଦି କେବେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନେ ଏହି ସତ୍ୟତା ପ୍ରତି ଜାଗ୍ରତ ହେବେ ଯେ ସେମାନେ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଦେଶରେ

ବନ୍ଦ 1 ଅଟନ୍ତି। ଦାନିଏଲଙ୍କ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶର ପ୍ରାର୍ଥନାର ଶେଷରେ, ଗବ୍ରିଏଲ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ସେ "ଶୁଣିଥିବା" ଦର୍ଶନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନର ଦର୍ଶନ, ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ। ଗବ୍ରିଏଲ ପ୍ରଥମେ ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାଇ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସତ୍ତର ସପ୍ତାହ "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" କରାଯାଇଛି।

> ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଜା ଓ ତୁମ୍ଭର ପବିତ୍ର ନଗର ଉପରେ ସତ୍ତର ସପ୍ତାହ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଅଛି—ଅପରାଧର ସମାପ୍ତି କରିବା ପାଇଁ, ପାପମାନଙ୍କର ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ, ଅଧର୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ନିତ୍ୟ ଧାର୍ମିକତା ଆଣିବା ପାଇଁ, ଦର୍ଶନ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ପରମ ପବିତ୍ରଙ୍କୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ। ଦାନିଏଲ 9:24।

ଏହି ପଦ୍ୟରେ "ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି" ବୋଲି ଯେ ଶବ୍ଦଟି ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି, ତାହାର ଅର୍ଥ "କାଟି ପୃଥକ କରାଯାଇଛି"; ତେଣୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶହ ଦିନରୁ ସତ୍ତର ସପ୍ତାହ କାଟି ପୃଥକ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ 457 ମସିହାରେ ତୃତୀୟ ଆଜ୍ଞାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ଦାନିଏଲଙ୍କର ଲୋକମାନେ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ସମୟର ସତ୍ତର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସପ୍ତାହ ପାଇବେ। ସତ୍ତର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସପ୍ତାହ ଚାରି ଶହ ନବେ ବର୍ଷ ସମାନ। ତୃତୀୟ ଆଜ୍ଞା ପରେ ଚାରି ଶହ ନବେ ବର୍ଷ ଅତିତ ହେଲେ, ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ 34 ମସିହାରେ ଷ୍ଟିଫେନଙ୍କୁ ପଥର ମାରି ହତ୍ୟା କରିବେ, ଏବଂ ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ବିଛିନ୍ନ ହେବେ।

ତିନୋଟି ଆଜ୍ଞାପତ୍ରର ପୂର୍ବରୁ ଯେ ବନ୍ଦୀବାସ ଘଟିଥିଲା, ସେହି ଆଜ୍ଞାପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ତାହା ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ଥିଲା। ସେହି ସତ୍ତରି ବର୍ଷ ଦେଶକୁ ସେହି ସବ୍ବାଥ ବିଶ୍ରାମଗୁଡ଼ିକ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ କେବେ ପୂରଣ କରିନଥିଲା। ଦେଶ ପାଇଁ ସେହି ସତ୍ତରି ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ ବିଶ୍ରାମ, ମୋଶାଙ୍କ ଶପଥବିଧି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ବିଦ୍ରୋହ (କିମ୍ବା ସତ୍ତରି ସପ୍ତାହ ବର୍ଷ)ର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆସିଥିଲା।

ଲେବ୍ୟବସ୍ଥା ପୁସ୍ତକ ପଚିଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଚୁକ୍ତିବିରୋଧୀ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ବିଦ୍ରୋହ ଫଳରେ ଭୂମି ତାହାର ବିଶ୍ରାମ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସତରି ବର୍ଷର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ଆସିଲା। ସେହି ସତରି ବର୍ଷର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ତିନୋଟି ଆଦେଶକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲା, ଯାହା ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା। ଏହିପରି ଆମେ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ପରୀକ୍ଷାକାଳ ଦେଖୁଛୁ। ସେହି ତିନୋଟି ଆଦେଶ ତିନିଜଣ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ, ଯାହାର ପ୍ରଥମଟି 1798 ମସିହାରେ, ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ "ସାତଥର" ପ୍ରଥମ କ୍ରୋଧୋଦ୍ଦୀପନର ଶେଷରେ, ପହଞ୍ଚିଲା। ତୃତୀୟ ଦୂତ ତୃତୀୟ ଆଦେଶ ପରେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶହ ବର୍ଷ ପରେ, 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ରେ, ଆସିଲେ; ସେହି ସମୟରେ "କ୍ରୋଧୋଦ୍ଦୀପନର ଶେଷ ଅନ୍ତ" ମଧ୍ୟ ଆସିପହଞ୍ଚିଲା।

ପ୍ରଥମ ଅକ୍ରୋଧର ସମାପ୍ତି ଓ ଶେଷ ଅକ୍ରୋଧର ସମାପ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷ ସମୟରେ, ଯୀଶୁ ମିଲେରୀୟ ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କଲେ, ଏବଂ ସେହି ଭିତ୍ତିପାଥର ଥିଲା "ସାତ ଥର।" ସେହି ପାଥର ଆରମ୍ଭରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଭିତ୍ତିପାଥର (ନଚେତ୍ ବାଧାପାଥର) ହେବାକୁ ଥିଲା, ଏବଂ ଶେଷରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଶିରୋପାଥର ଓ ସମାପନପାଥର (ନଚେତ୍ ସମାଧିପାଥର) ହେବାକୁ ଥିଲା। 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସରେ ତିନିଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ଆଗମନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସେହି ତିନୋଟି ଆଦେଶ, ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ଅଧ୍ୟାୟକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଛଅଟି ଅଧ୍ୟାୟକୁ ବିବେଚନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବୁ।

> "ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଦ୍ୱୟକୁ ଅଧିକ ଭଲିଭାବେ ବୁଝାଯିବ, ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମୀୟ ଅନୁଭବ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ... ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝାଯିବ—ସେହି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟର ସମ୍ବନ୍ଧ ଘନିଷ୍ଠ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଅଟେ।" The Faith I Live By, 345.